

[Udenrigsministeren.]

land. Det må erindres, at Danmark får sæde i det råd, der skal oprettes efter traktaten, og således også der får lejlighed til at gøre sine synspunkter gældende.

Jeg fandt hos den amerikanske regering en levende forståelse for nødvendigheden af, at den danske administration på Grønland ligesom hidtil foregår uden forsøg på indblanding fra amerikanske myndigheders side, og at de gældende regler om forbud mod samkvem med den indfødte befolkning fortsat respekteres.

Udenrigsminister Acheson lagde megen vægt på at understrege de amerikanske basers udelukkende defensive karakter. Han udtalte herom, at lige så lidt som andre baser indenfor de statsområder, der tilhører deltagerne i den Nordatlantiske Pagt, lige så lidt ville baserne i Grønland nogensinde blive benyttet til fremme af aggressive formål. Hele pagtens formål var defensivt, og hvilkedesomhelst militære adgangsrettigheder, som måtte stå til medlemmernes rådighed, individuelt eller kollektivt, var udelukkende bestemt til at bruges til at imødegå angreb.

Den amerikanske udenrigsminister sagde videre, at Grønland ikke ville blive brugt som angrebsbase. Det vil være en del af det område, som skal forsvares, og ville også udgøre en del af det forsvar, som eventuelt måtte stilles til rådighed til imødegåelse af et angreb på andre pagtdeltageres territorium.

Selv ser jeg således på det, at den Nordatlantiske Traktat vil afgive en hensigtsmæssig ramme for en tilfredsstillende løsning af vore problemer i Grønland. Traktaten er en defensiv forholdsregel, og jeg modtog som sagt udtrykkelige forsikringer fra den amerikanske udenrigsminister om, at der ikke under nogen omstændigheder vil blive gjort forsøg på at benytte Grønland til angreb mod noget fremmed land. Ingen baser indenfor dette territorium vil blive benyttet til andet end forsvar af det nordatlantiske område.

Vi fraskriver os ikke nogen ret over landet ved at indtræde i Atlantpagten.

Traktaten indgås ifølge artikel 13 foreløbig for et tidsrum af 20 år. Af hensyn til traktatens almindelige krigsforhindrende hensigt er det nødvendigt, at den kan gælde uforstyrret i en årrække, således at den i fuldt omfang kan gøre sin indflydelse gældende.

Artikel 12 giver dog ethvert deltagerland ret til efter 10 års forløb at kræve almindelig rådslagning om en revision, således at der

kan foretages de ændringer i traktaten, som er naturlige under hensyn til den politiske udvikling, der i mellemtiden har fundet sted. Der nævnes i så henseende særlig udviklingen af verdensomfattende såvel som regionale ordninger i medfør af De Forenede Nationers pagt til opretholdelse af international fred og sikkerhed.

Men i øjeblikket må vi sætte vor lid til den Nordatlantiske Traktat i tillid til, at den vil være i stand til at løse sin opgave, der kan sammenfattes i det ene: at bidrage til bevarelse af verdensfreden gennem opretholdelse af sikkerhed i det nordatlantiske område i overensstemmelse med deltagerenes urokkelige ønske om at leve i fred og god forståelse med alle nationer og alle regeringer.

Atlantpagten er en hovedhjørnesten til forstærkning af De Forenede Nationers system. Den er ikke den endelige løsning, men et skridt på vejen til almindelig kollektiv sikkerhed. Enhver virkelighedstro bestræbelse for at bidrage til fremme af den kollektive sikkerhed vil have den danske regerings støtte.

Hvorpå baserer da regeringen sin tro på, at den Nordatlantiske Traktat har muligheder for at løse denne opgave? Må ikke oprustning nødvendigvis ende i krig? Angående det sidste kunne man spørge, om ikke krigen i 1939 kunne have været afværget, hvis alle demokratiske stormagter havde sørget for at være så vel rustede, at Hitler ikke turde angribe dem? Den lære, man kan uddrage af de sidste 20 års historie, er den, at hvis fredelige nationer ikke står sammen, er de udsat for at falde for angreb enkeltvis. Men står de sammen, har de en mulighed for på forhånd at overbevise en eventuel angriber om, at krig betaler sig ikke.

Kan man da også stole på, at traktaten ikke en skønne dag trods alt bliver benyttet til fremme af aggressive formål? Den kommunistiske propaganda påstår, at traktaten er af aggressiv karakter og vendt imod Sovjetrusland og de lande, som slutter sig til den sovjetrussiske politik og ideologi. Jeg kan sige, at hvis regeringen mente, at der kunne være den svageste risiko for, at traktaten ville blive benyttet som instrument i en aggressiv politik mod nogen anden magt, ville vi ikke kunne anbefale den danske rigsdag at give det forslag, jeg her har forelagt, sin tilslutning. Den danske regering nærer det mest levende ønske om, at det gode, venskabelige forhold, der består og altid har bestået mellem Danmark og Rusland, må styrkes og udvikles også i fremtiden. Derfor er det klart, at Danmark ikke